

Zpravodaj oveček Dobrého Pastýře

13. ročník

listopad 2020, 2. číslo

občasník farnosti Loučka

SLOVO OTCE JANA

Milí farníci,

myslím, že mnozí z vás umí hrát šachy. Je to hra, ve které buď útočíte, nebo se bráníte (na rozdíl od slovenské reprezentace ve fotbalu, kdy nedělají ani jedno, ani druhé). Když se tak podívám na současnou koronavirovou situaci, musím konstatovat, že **se pořád jenom bráníme** (roušky, desinfekce, rozestupy...). Jsme jako vojáci, kteří jen tak postáváme a přešlapujeme na místě z nohy na nohu, někteří sedí na koních a ty koně přešlapují z kopyta na kopyto, taková bezmoc, neschopnost, nejistota... Nevíme, jestli něco dělat nebo nedělat? ...a co dělat? Co? No, ne jenom se bránit, ale **přejít do útoku**. Vysednout na koně, vzít do ruky meč a – DO ÚTOKU! - na plný kotel ... s nadšením, energií a s vírou, že vyhrájeme. Úplně se do toho boje vložit – s vášní, chutí a odvahou. Co je tím tvým mečem? Růženec. Vzpomeňme si na bitvu u Lepanta, kdy křesťané vyhráli proti přesile Turků, vzpomeňme na sv. Hostýn, vzpomeňme na maličkého Davida, který bojoval proti Goliášovi. Možná jste to četli už stokrát a nevšimli jste si jednoho detailu: Davida nemuseli přemlouvat a postrkovat: „Už jdi!“ NE, NE, NE! David se ROZBĚHL proti silnému Goliáši a s pomocí Boží vyhrál. Ty jsi ten David a Covid je Goliáš. Ano, a tvým mečem je RŮŽENEC! Někteří z nás mají ty meče možná už zarezlé, nebo zaseklé v pochvě, ale to nic – v boji se ten meč očistí a pak se bude lesknout... Jen se neboj bojovat! Je to obrovská síla, když se tolik lidí spojí a vytáhne

na nepřítele. Ta země musí dunět od toho dupotu koňských kopyt a od té síly. A pak, když všechno skončí, si řekneš: „Udělal jsem, co jsem mohl. Dal jsem do toho všechno.“

Přeju vám hodně síly, odvahy a chuti bojovat i proti přesile - s vírou ve vítězství - až do konce.

o. Jan

!!! COVID A KOSTEL !!!

Drazí farníci, v této nelehké době, kdy se situace pořád mění a jsou vydávány nové a nové opatření je těžké to všechno pochopit a nějak se vyjádřit, ale v současnosti bude platit prozatím toto:

V naší farnosti bude otevřený kostel s možností adorace:

- v Kunovicích - **každé úterý** od 16:00-17:00
- v Loučce - **každou středu** od 16:00-17:00
- **každý první pátek** v měsíci od 16:00-17:00
- všechno s možností přistoupit ke sv. zpovědi a sv. přijímání.

V neděli bude otevřený kostel v Loučce **15:00-16:00** hod. bez kněze. Prosím, abyste dodržovali používání desinfekce, nošení roušek, rozestupy. Kdo by chtěl přistoupit ke zpovědi, nebo k přijímání individuálně, ať se domluví se mnou po telefonu nebo mailem (737 025 221, jimbala@gmail.com). Poprosím rodiče, aby můj mail dali i dětem, ať mi můžou napsat taky.

V případě zájmu můžu přijet osobně na rozhovor – buď k vám domů, nebo na procházku do přírody.

Děti, které by chtěly i nadále sbírat kartičky k nedělním evangeliím, nechtě se prosím prostřednictvím svých rodičů obrátit na Veroniku Stodůlkovou, která jim je předá. Kontakt Vám mohu na požádání předat.

Připomínám, že každý den je sloužena soukromá mše sv. v 18:30 v Brankách, v sobotu v 9:00 a v neděli taky v 9:00 za farníky. Kdo byste chtěli, můžu odsloužit v úterý a středu mši na vaše úmysly. Jakékoli informace, případně změny najdete na našich farních stránkách <https://loucka.farnost.cz>. Každý den se za vás modlím a vyprošuji vám pokoj a trpělivost do těchto dní. Buďme disciplinovaní, neriskujeme a

pokojně využívejme čas, který nám dobrý Bůh dává. Právě v takových situacích se projeví a rozkvétá naše víra a my se o ni můžeme s jistotou opřít.

RŮŽENEC

Každý den ve 20:00 hod. se společně spojme v modlitbě sv. růžence – mocné zbraně proti zlému. A zvláště v této době, když se nemůžeme všichni společně setkávat na mších svatých. Je to moc důležité a účinné, když se v jeden čas spojíme a sjednotíme ve společné věci - v boji proti nemoci. Můžeme se soustředit na tyto úmysly:

1. desátek: **za zdravotníky** - za sílu a vytrvalost v jejich práci
2. desátek: **za politiky** - aby vydávali moudrá opatření
3. desátek: **za vědce** - aby brzo vynalezli vakcínu / našli lék
4. desátek: **za nakažené** - aby se uzdravili
5. desátek: **za zdravé** - aby se nenakazili

Děkuji vám všem, kteří se do této společné modlitby zapojíte. Ať vám Bůh žehná.

PŘIJÍMÁNÍ NA RUKU

V této koronavirové době jsme byli nuceni zavést přijímání na ruku. Musím říct, že je to zavedení mimořádné a v obvyklé době by toto zavedení prostě nepřišlo. Protože jste se na mě obraceli s různými názory, chtěl bych teď sdělit svůj pohled na tuto skutečnost. Já osobně podávání na ruku neupřednostňuji a víc podporuji přijímání do úst. Věřte, že kdyby to bylo na mně, zavedl bych jen podávání do úst. Ale respektuji rozhodnutí o. arcibiskupa a podřizuji se mu. Podávání do úst podle mne vyjadřuje větší úctu, pokoru a bázeň před tím spojením s Božským tělem, které přijímáme. Myslím, že Eucharistie by se měli dotýkat jenom posvěcené ruce kněze – a to vůbec neříkám z pýchy nebo nějakého pocitu nadřazenosti – prostě to tak vidím a jsem rád, že mě mnozí z vás pochopí.

o. Jan

ÚVODNÍ SLOVO REDAKCE

Milí čtenáři a příznivci Oveček! Vítejme Vás u nového čísla našeho farního zpravodaje, které je opět speciální, stejně, jako jarní vydání, protože je to opět „karanténní“ výtisk. Toto číslo mohlo vzniknout jen díky Vaší podpoře v podobě článků a příspěvků a díky dobrovolníkům bylo doručeno přímo do Vašich domovů. Doufáme, že Vás aspoň trochu potěší a povzbudí. Budeme rádi za Vaši zpětnou vazbu, pochvalu i kritiku.

Těšíme se!

STŘEDNÍ ODBORNÁ ŠKOLA SVATÉHO JANA BOSKA V KROMĚŘÍŽI

Křesťansky orientovaná škola poskytuje vzdělání v tříletých učňovských oborech a dvouletých oborech nástavbového studia v oblasti zemědělství a lesnictví. Zřizovatelem školy je Arcibiskupství olomoucké. Škola se nachází v Kroměříži v areálu Na Lindovce. Přes silnici, na ulici Pavlákově, je Domov mládeže, který vedou Salesiáni Dona Boska. Základním cílem školy je umožnit mladým lidem všestranný osobnostní a profesní rozvoj v křesťanském duchu reprezentovaném tradicí katolické církve.

Škola nabízí ke studiu tyto tříleté učňovské obory s výučním listem:

- Lesní mechanizátor
- Zemědělec-farmář (od 2. ročníku možnost volby specializace vinař – vinohradník)
- Zahradník (specializace pro okrasné zahrady a parky)
- Opravář lesnických strojů

Ve školním roce 2021/2022 bude možnost absolvovat nově otevírané nástavbové obory zakončené maturitní zkouškou:

- Zahradnictví (dvouleté nástavbové studium)
- Mechanizace zemědělství a lesního hospodářství (dvouleté nástavbové studium)

Plánovaný den otevřených dveří má proběhnout **4. a 5. 12. 2020** za předpokladu možných koronavirových opatření. Chcete-li vědět o škole více, můžete se podívat na webové stránky školy: www.sosbosko.cz nebo se elektronicky informovat na e-mailové adrese: reditel@sosbosko.cz

Zdenka Černochová, ml.

!!! ODPUSTKY !!!

Odpustky, které je běžně možné získat **2. listopadu spojené s návštěvou kostela**, je letos možné získat kterýkoli den měsíce listopadu podle vlastní volby. Podmínky:

v daný den

- návštěva kostela nebo kaple,
 - modlitba Otčenáš,
 - modlitba Věřím,
 - modlitba na úmysl Svatého Otce,
 - vyloučení sebemenšího zalíbení v hříchu,
 - svaté přijímání;
- a v okruhu těchto dní svátost smíření.

Odpustky, které je běžně možné získat **v dušičkovém týdnu od 1. do 8. listopadu spojené s návštěvou hřbitova**, je letos možné získat kterýchkoli osm dní od 25. 10. do 30. 11. dle vlastní volby. Podmínky:

v daný den

- návštěva hřbitova,
 - modlitba za zesnulé,
 - modlitba na úmysl Svatého Otce,
 - vyloučení sebemenšího zalíbení v hříchu,
 - svaté přijímání;
- a v okruhu těchto dní svátost smíření.

Ti, kdo nemohou do kostela či na hřbitov (nemoc, stáří, karanténa) mohou získat odpustky doma před zobrazením Krista nebo Panny Marie.

Podmínky:

- v duchu se připojit k těm, kdo navštěvují kostel či hřbitov,
- zříci se jakéhokoli hříchu,
- vzbudit úmysl přijmout eucharistii, vykonat zpověď a pomodlit se za Svatého Otce jakmile to bude možné,
- pomodlit se za zemřelé (breviář, růženec, korunku, četbou Písma) nebo vykonat skutek milosrdentství spojený s obětováním svých těžkostí Bohu.

NOVÁ FARNÍ RADA

Dne 4. října se v naší farnosti konaly volby do pastorační rady. Počet odevzdaných platných volebních lístků byl 85 a výsledky voleb dopadly takto:

Jméno	Počet hlasů
1 ČAJANOVÁ JARMILA (LOUČKA)	66
2 GESERICH PAVEL (KUNOVICE)	41
3 KUTÁLEK LIBOR (LOUČKA)	30
4 VÁLKOVÁ TEREZA (LÁZY)	30
5 ŠVELOVÁ RŮŽENA (LOUČKA)	25
6 KUNDRÁTOVÁ IRENA (PODOLÍ)	24
7 ČERNOCHOVÁ ZDENKA ML. (KUN.)	22
8 DOLEŽALOVÁ ANEŽKA (KUNOVICE)	22
9 ZAVIČÁKOVÁ ZUZANA (PODOLÍ)	22
10 STODŮLKOVÁ VERONIKA (PODOLÍ)	21
11 LORENZOVÁ PAVLA (LOUČKA)	20
12 MUSCHALEK LIBOR (LOUČKA)	20
13 CAPIL VOJTĚCH (LOUČKA)	15
14 KRUTILKOVÁ TEREZA (KUNOVICE)	12

Na základě těchto výsledků vznikla nová farní rada, která je složena z pastorační a ekonomické rady:

PASTORAČNÍ RADA:

- 1 ČAJANOVÁ JARMILA (LOUČKA)
- 2 GESERICH PAVEL (KUNOVICE)
- 3 KUTÁLEK LIBOR (LOUČKA)
- 4 VÁLKOVÁ TEREZA (LÁZY)
- 5 ŠEVELOVÁ RŮŽENA (LOUČKA)
- 6 ZAVIČÁKOVÁ ZUZANA (PODOLÍ) - JMENOVÁNA
- 7 STODŮLKOVÁ VERONIKA (PODOLÍ) - JMENOVÁNA

EKONOMICKÁ RADA:

- 1 MUSCHALEK LIBOR (LOUČKA) - JMENOVÁN
- 2 LORENZOVÁ PAVLA (LOUČKA) - JMENOVÁNA
- 3 VOLENÝ ČLEN Z PASTOR. RADY

Věřím, že nová farní rada se s chutí zapojí do práce na zkvalitnění a rozvoji života naší farnosti a vytvoříme pěkné a inspirativní společenství. Zároveň moc děkuji staré farní radě za jejich práci pro rozvoj naší farnosti. Bůh, ať žehná členům nové i staré farní rady a štědře je za jejich práci odmění.

o. Jan

ŽIVOT V NAŠÍ FARNOSTI A PRÁCE PASTORAČNÍ RADY V LETECH 2016-2020

Jako člen pastorační rady jsem byla oslovena na shrnutí práce bývalého období. Mým hlavním úkolem, kromě hudby, bylo zapisování na těchto setkáních, a proto se pokusím popsat, co vše se za čtyři roky, nejen naší práce, ale i za spolupráce s dalšími, podařilo.

Na začátku bych chtěla uvést, že pastorační rada má hlavně za úkol řešit pastorační otázky a následně otázky ostatní.

Pastorační rada je poradním a pracovním orgánem faráře, administrátora... spolupracuje, aby byla živým společenstvím věřících (viz www.ado.cz/stanovy_pastorační_rady).

Členy rady jsou lidé zvolení věřícími a lidé jmenovaní farářem, dle jeho uvážení (viz www.ado.cz/stanovy_pastorační_rady).

Když se podívám do začátků rady, dotýkalo se nás vydání Knihy farnosti, autorky Hany Sedláčkové. Jejím prostřednictvím se ukazuje naše farnost jako živá a zůstává tak památka pro další generace. Každoročně je díky mladším členům scholy zajištěný Mikuláš pro děti v kostele. Díky napojení Anny Hruškové na hudebku v Kunovicích se uskutečňuje Adventní koncert, kde často vystupují i studenti Konzervatoře P. J. Vejvanovského z Kroměříže pod vedením pana učitele, Mgr. Bc. Miloslava Bubeníčka, pod jehož vedením se učila i velká část naší scholy.

Za zmínku stojí i mnoho let udržovaný dobrý skutek pro nemocné. Vše začalo před léty díky dobrovolníkům v čele s Vladimírou Kozákovou, Karolínou Kutálkovou a Zdenkou Černochovou ml. a poslední ročník si vzala pod křídla schola.

Důležitou pastorační úlohu si vzala na sebe Jana Žídková, která se ujala pravidelné Adventní duchovní obnovy. Na všech kurzech, ať už liturgických či varhanickém jsem slyšela, jaký mají tyto duchovní obnovy velký význam v životě věřícího.

Další součástí života farnosti a propojení společenství se uskutečňuje každý rok Farní den, kde se také na jednom z ročníků, představil erb naší farnosti a otevřela se farní stodola.

Otec Jan na jedné z farních rad velmi oceňoval spolupráci lektorů, která u

nás funguje, a to pod vedením Zdenky Černochové st. Musím sama říct, že je toto v jiných farnostech velmi oceňováno.

Otci Janovi patří velký dík za to, že udržuje prvopáteční adorace, a také vystavuje Nejsvětější svátost před středeční mší svatou. Dále je pro každou farnost dáno i datum Adoračního dne. U nás je to 19. června.

„Zbožnost, která věřící podněcuje, aby posvátnou eucharistii uctívali, je vede k plnější účasti na velikonočním tajemství, a k upřímné vděčnosti za dar toho, který skrze své lidství neustále vlévá božský život v údy svého těla. Setrvávající u Krista Pána těší se z jeho důvěrného přátelství, vylévají před ním srdce za sebe i za všechny své blízké a prosí o pokoj a spásu světa. S Kristem obětují celý svůj život Otci v Duchu svatém a z tohoto obdivuhodného vzájemného vztahu čerpají posílení víry, naděje a lásky. Tak v sobě žijí vhodnou vnitřní dispozici, aby mohli s náležitou zbožností slavit památku Páně a často přijímat onen chléb daný nám od Otce.

Ať věřící také pamatují, že modlitbou před Kristem Pánem ve svátosti prodlužují sjednocení s ním...“

<http://www.liturgie.cz/temata/eucharistie/vystav-nejsvetejsi-svatosti>www.liturgie.cz

Z dalších činností, které zmíním je obnovení rorátních mší a májových pobožností s dětmi a to ve spolupráci s Michaelou Klečkovou (ze začátku) a Růženou Ševelovou či Annou Hruškovou, která se zapojuje i do Poděkování za úrodu a organizuje pouť k obrázku PM Fatimské.

Také by se zapomělo na pořízení nových kancionálů, bez kterých by nemohlo tolik lidí chválit Boha i zpěvem.

V neposlední řadě patří také dík Tereze Válkové za organizaci Noci kostelů, která u nás začala. Ta se také výrazně podílí na organizaci každoročního benefičního koncertu spolu s Ivanou Skýpalovou.

Když zde vypisují všechny akce, tak je potřeba si uvědomit, že tento ani jiný článek by nemohl nikdo číst, kdyby se za poslední čtyři roky o vydávání farního zpravodaje Ovečky především nestarala Vladimíra Kozáková ve spolupráci s dalšími.

Z ostatních činností, které mi ze zápisů ještě nejvíce vyskakují je každoroční velká akce Farní ples, dnes již pod křídly Jarmily Čajanové a dalších spolupracujících, kterých je opravdu hodně.

Z nepastoračních věcí, ale také velmi důležitých, je činnost rady v záležitostech okolo kostela jako stavby. Velkým a těžkým tématem byla velká oprava podlahy v kostele, v jejímž důsledku byly mše na delší dobu přeneseny do kostela v Kunovicích. Následovalo jednání ohledně nových lavic z důvodu napadení starých dřevomorkou. Lavice se podařily, vyrobil nám je truhlář, pan Stanislav Zimák se synem, z Babic. Následně bylo potřeba dořešit topení do lavic, a aby se nám tepleji sedělo, tak i nové podsedačky. Pro rodiče s dětmi byl nainstalován nový reproduktor, aby bylo slyšet Boží slovo i venku.

Poděkování patří otci Janovi, všem brigádníkům i technickému administrátorovi za veškerou práci, papírovou i fyzickou, která byla potřeba.

Malá zmínka ze zápisu je i pravidelná údržba varhan. Jako jeden z varhaníků bych chtěla jen osvětlit, že varhany je potřeba pravidelně udržovat a prohlížet. Varhany jsou nástroj složitý, často ovlivněn počasím a neúdržba si vyžaduje práci navíc, např. řešit drnění píšťal, samohrající tóny atd. Ne každá návštěva varhanáře znamená, že je něco špatně. Tímto chci zmínit výbornou spolupráci s varhanářem Richardem Stehlíkem a jeho synem, u kterých je odbornost znát.

Mimo kompetence farní rady patří zásluhy i všem dobrovolníkům ze všech obcí, kteří ve spolupráci s pracovníky Charity VM domlouvají tradiční tříkrálovou sbírku. Dále se za podpory obce Loučka a pod režii Josefa Kundráta ml. koná každoročně Živý Betlém, kde se také zapojují někteří farníci.

Každoročně v červenci probíhá v Kunovicích malá pouť ke svaté Anně u kapličky, kterou organizuje paní Ivana Skýpalová, a kde pravidelně zpívá Sbor Svatého Huberta pod vedením Karolíny Kutálkové.

Začátek září neodmyslitelně patří pěší pouti do Štípy, jejíž procesí již řadu let vede pan Josef Kundrát z Loučky.

Paní Anna Hrušková vede v Kunovicích křesťanskou sportovní organizaci Orel, kde realizují různé sportovní a jiné aktivity.

Je krásnou vizitkou farnosti, když i mimo farní radu funguje pravidelně úklid kostela. Velkou zmínkou je i práce kostelníka Luďka Housírka, který se stále stará o kostel, otevírá jej, stará se o krásnou květinovou výzdobu, zajišťuje oltáře na Boží tělo a mnoho jiné práce.

Máme tady ministranty, které Pavel Geserich vede, varhany hrají, zpěvy se zpívají a je mnoho dalších, o kterých ani já nevím nebo si je teď nevybavuji, kterým patří dík za spolupráci. Tímto se omlouvám těm, na které jsem třeba zapoměla, vaše práce je před Bohem vidět a je záslužná.

Farní rada se snaží o údržbu trávníku na farní zahradě a kolem kostela.

Ještě bych zmínila, že poslední věc, kterou končí farní rada řešila, byla stavba nové fary. Rada se vyslovila pro a na základě tohoto rozhodnutí se uskutečnilo referendum v kostele. Na nově zvolené radě už bude ostatní práce.

Není vše jen o farní radě a její práci. Je spousta aktivit, které jsou neviditelné, anebo viditelné, ale brány automaticky. A na všechny pamatujme v modlitbě či pomoci.

Jak mi nedávno říkal jeden známý. U nás ve farnosti je spousta kritiků a lidí s miliony názorů, ale dělat a ještě navíc s pokorou už nechce nikdo. Budiž nám toto poučením a výše uvedené aktivity zárukou toho, že se u nás snad toto neděje nebo nemá být. Anebo jak bylo řečeno na mši svaté ze Starého Města, kterou jsme měli u nás doma puštěnou v neděli online: „*buďme dobré mysli, nestěžujme si, nenechme na sebe padnout vliv strachu a negativismus jednotlivců*“.

Pod článkem připojuji stanovy PR, které nemáme chápat jako nařízení, ale logické vysvětlení jak dobře fungovat.

Za pastorační radu Zuzana Zavičáková

Stanovy Pastorační rady

1.3 K úkolům pastorační rady zvláště náleží:

1.3.1 probouzet a prohlubovat vědomí spoluodpovědnosti za farní společenství a oživovat spolupráci členů;

1.3.2 získávat a připravovat členy farního společenství pro službu předávání víry a jejího prohlubování;

1.3.3 přinášet podněty a návrhy pro přípravu a slavení bohoslužeb a pro

živou účast celého farního společenství na liturgii;

I.3.4 podporovat službu v charitativní a sociální oblasti a spolupracovat s místní charitou;

I.3.5 vidět zvláštní životní situaci různých skupin farního společenství a hledat účinnou pastorační a charitativní pomoc v jejich potřebách;

I.3.6 sledovat a promýšlet společenský a politický vývoj s jeho problémy, přinášet vhodné návrhy k jejich řešení, přijímat odpovídající opatření a provádět je;

I.3.7 koordinovat vzdělávací činnost ve farnosti, případně ji i provádět;

I.3.8 zastupovat zájmy a potřeby katolíků, křesťanů případně i ostatních spoluobčanů na veřejnosti;

I.3.9 probouzet a posilovat odpovědnost farního společenství za misie, za mír a rozvoj pozitivních hodnot ve světě;

I.3.10 hledat a budovat ekumenickou spolupráci v pastorační a charitativní činnosti;

I.3.11 podporovat katolická církevní sdružení a zařízení i volné iniciativy při respektování jejich samostatnosti; v dialogu s nimi a ostatními skupinami ve farnosti koordinovat jejich úkoly a služby;

I.3.12 hledat přístup k těm, kteří jsou vzdáleni životu farního společenství;

I.3.13 pravidelně informovat farní společenství písemně i ústně o práci a problémech ve farnosti;

I.3.14 společnými úkoly a akcemi posilovat vědomí společenství;

I.3.15 v návaznosti na pastorační program diecéze určit pořadí úkolů, jež je třeba plnit;

I.3.16 spolupracovat při provádění lidových misí, při duchovních obnovách, při plánování a organizování bohoslužeb, při vydávání farních tiskovin, v péči o farní knihovnu, vývěsku, o farní kroniku apod.

I.4 Pastorační rada má právo:

I.4.1 sdělit arcibiskupovi svůj názor, má-li dojít k obsazení uprázdněné farnosti nebo k jiným personálním změnám, které se týkají duchovních působících ve farnosti. Právo arcibiskupa rozhodnout o personálních změnách dle svého uvážení tím není dotčeno;

I.4.2 být zavčas informována o vzniku a zániku společenství a organizací ve

farnosti;

I.4.3 vyjádřit svůj názor při změnách organizace duchovní správy ve farnosti, případně hranic farnosti, při výběru pomocníků k podávání eucharistie, při výběru lektorů, akolytů a katechetů, při plánování lidové misie či duchovní obnovy farnosti;

I.4.4 podílet se na přípravě důležitých pastoračních kroků, na řešení důležitých otázek, týkajících se života farnosti, např. uspořádání církevních slavností a zvláštních slavnostních bohoslužeb (poutí, procesí, prosebných dnů) a na stanovení pořádku bohoslužeb.

Viz https://www.ado.cz/wp-content/uploads/2019/08/stanovy_pastoracni_rady_farnosti.pdf

TIP NA TYTO DNY

V současné době můžete sledovat každý den, online, mši svatou a modlit se růženec i s následnou adorací s komunitou Salesiánů z Brna Žabovřesk. Mše svatá je pravidelně každý den v 18:00 hodin.

Růženec s následnou adorací ve 20:00 hodin.

V tuto dobu se k pořadům připojuje i Radio Proglas.

Na chytrých telefonech a v televizi s internetovým připojením se můžete

připojit přes adresu portálu www.youtube.com/SalesiániŽabovřesky

Na chatu bývá denně připojeno 500 – 600 modlících se posluchačů a tvoříme krásné otevřené společenství pro Boží království.

Zdenka Černochová, starší

PATRON STROMU ŠTÍPA

Vážení farníci v Loučce,

chtěli bychom Vás informovat, že spouštíme ve Štípě projekt „Patron stromu“ k výročí 630 let od první písemné zmínky o Štípě. Farnost Štípa byla úspěšná a dostala dotaci na nákup 58 kusů stromů do okolí starého i nového kostelíka.

Chceme nabídnout všem, kdo budou mít zájem, vybrat si strom, zasadit ho a stát se tak jeho patronem.

Všechny další informace naleznete na webové prezentaci <http://stromy.stipa.cz/>

Chtěli byste se stát i Vy jedním z patronů? Tak se nám brzy ozvěte! Bylo by pěkné, kdybyste při každoroční pouti sledovali, jak Váš strom roste.

Pěkné dny, za farnost Štípa, přeje

Luba Hnilica (725 777 402)

KÁCENÍ MÁJE V DOMOVĚ PRO SENIORY RADKOVA LHOTA

Dne 29. 6. 2020 v Domově pro seniory v Radkové Lhotě připravili zaměstnanci pro své klienty domova kácení máje. Každoroční májové veselici počasí moc nepřálo. Kulturní program měl několik částí. Hlavní částí programu bylo kácení máje v prostoru parku domova. Dále pak následovaly kratičké vystoupení tanečních a pěveckých souborů. K tanci a poslechu hrála kapela Remix. Jedno krátké vystoupení si připravily i ochotné ženy z Kunovic a Loučky, které přijaly pozvání od vedení domova. Po téměř tři měsíční karanténě způsobené Covidem - 19, kdy klienti neměli možnost se setkávat se svými blízkými nebo mít kulturní a společenské akce, bylo toto májové odpoledne pro všechny velkým povzbuzením a zpestřením.

„Děti ráje“, jak si ženy z Kunovic a Loučky říkají, zazpívaly seniorům lidové písničky a zatancovaly tanečky na skladby od Michala Davida a dalších autorů: Děti ráje, Sladké mámení, Být stále mlád, Kamarád...

Senioři neskrývali ve svých tvářích slzy dojetí, úsměvy, projevy radosti nebo potlesk.

„Ti, kdož vnášejí radost jako sluneční paprsky do životů jiných, se v jejich odrazu sami zahřejí.“

I. Skýpalová

PROSPĚŠPOUŤ PO *20*

Letošní **ProsPěšPouť** byla mimořádná. Konala se 9. června 2020 již po dvacáté. Byla jubilejní, s počtem účastníků 40. Začátky pěší poutě byly v počtu 5 poutníků. Později jich postupně přibývalo na 10,12, 15

Je krásné, že přijeli poutníci až ze Znojma, Horní Lidče, Valašských Klobouk, Vnorov i Olomouce. Z blízkého okolí byli přítomni z Rajnochovic, Kunovic, Kelče, Všechovic i Horního Újezdu.

Skalních poutníků, kteří chodí již dvacet let pěšky z Podhradní Lhoty na Svatý Hostýn a zpět, je 5 osob. Mezi nimi je i paní Maruška na elektrickém invalidním vozíčku, která je zároveň i organizátorkou pouti. Je to obdivuhodné, jako v pohádce, jít přes hory, přes doly lesem, pěšinkou i silnicí a obdivovat krásu Hostýnských vrchů.

Úmyslem pouti je prožít společenství s lidmi, kteří si nesou své vlastní úmysly, ale i prožitky. Dále pak za duchovní rozkvět farnosti, za kněžská i řeholní povolání, za rodiny, aby v nich přebývala láska vzájemná i láska k bližnímu.

Cestou je pěkné zastavení v Denním stacionáři na Chvalčově, kde zazpíváme klientům a sestřičkám. Každý rok na nás čekají, založili kroniku poutí, kde se přítomní zvěční svým podpisem a kdo je šikovný, tak namaluje i krásný obrázek na památku (v letošním roce z důvodu COVID 19 zde klienti nebyli). Odměnou ve stacionáři je malé občerstvení v podobě kávy nebo čaje a sladkou dobrotou, kterou sestřičky ze stacionáře připraví i upečou.

Na Svatém Hostýně zakončíme společnou pouť Cestou světla a mší svatou. V letošním roce bylo u oltáře 10 kněží, kteří zároveň s námi putovali. Na mši svatou přijedou i rodinní blízcí a přátelé z okolních farností, kteří s námi již putovat nemohou. Skupinka se pak na mši svatou rozrostla na 100 osob. Závěrem mše svaté bylo Tedeum – píseň Bože chválíme Tebe, s požehnáním všech kněží a zpívané Loretánské litanie v provedení kněžského sboru: „Úžasný chorál“.

Odcházeli jsme šťastní, spokojení, s úsměvem na rtech, naplnění Boží přítomností, velkorysostí i láskou. To nejkrásnější, co zde každý prožil, zůstává ve vzpomínkách, které nám nikdo nemůže vzít.

Zdenka Černochová, starší

ZELENOU STOPOU NA SVATÝ HOSTÝN

Letošní zvláštní rok, chudý na setkávání, i našemu Sboru sv. Huberta, přece jen v létě přinesl několik pěkných příležitostí ke zpívání. Jednou z nich byla také sobota 1. srpna. Zpívali jsme při mši svatě poutníkům z řad myslivců a jejich příznivcům putujících horami na Svatý Hostýn. Vše organizuje Maruška Pšenicová, která také, skoro celou trasu, jede na invalidním vozíčku. „Zelenou stopou“ se každoročně vychází ráno z Podhradní Lhoty. Zatímco my zpěváci, jsme až po obědě, za pěkného slunečného počasí, vyjeli za svým úkolem. Bazilika na Svatém Hostýně byla dosti zaplněna. Přijelo i dost známých lidí z našeho okolí. Mši svatou sloužil kněz a poutník Libor Churý, kterého jsme vídali před několika léty v Rajnochovicích a otec Vratislav Kozub ze Všehovic. Povinnosti u oltáře pěkně zvládl i náš ministrant Jindříšek Kutálek. Naším zpěvem z „Hubertské mše B dur“ jsme přispěli k pěknému zážitku v tento den. Loučili jsme se s dobrým pocitem, s úsměvy se známými a se Svatým Hostýnem.

Marie Hrušková

PODĚKOVÁNÍ ZA ÚRODU

V neděli 11. října jsme šli nebo jeli na mši svatou se smíšenými pocity. S radostí, že budeme moci poděkovat Bohu za vše, co se nám letos na polích, zahradách a zahrádkách urodilo, ale taky se smutkem, že je to v důsledku koronavirových opatření poslední mše, kdy se nás mohlo více sejít, i když s rouškama, beze zpěvu a s dalšími omezeními a mohli jsme mši svatou slavit společně.

Když nás na jaře trápilo veliké sucho a leckdo pozoroval malinké plody švestek, jablíček a dalšího ovoce, měl pocit, že to na stromech zaschne, nedoroste, nedozraje. Ale přišlo léto, po něm podzim a vše bylo jinak. Kromě drobných jablíček bylo v korunách stromů dost těch větších, krásně sluníčkem vybarvených, která se na nás doslova smála a vybízela ke sklizni. Pánové zase obhlíželi švestky a radovat se mohli ti, kteří je raději konzumují v tekutém stavu, i všichni, co si rádi smlsnou přímo cestou ze stromu do pusy, nebo mají rádi sladká povidla, pokud nebyli líní si je sami vyrobit nebo jimi byli obdarováni.

Když jsme v sobotu dopoledne přišli do kostela udělat malou výstavku toho, co se všechno urodilo a pomalu jsme zaplňovali volná místa našimi výpěstky, zjistili jsme, že nikdo nedonesl česnek a bylo nám to docela líto, že si nikdo nevzpomněl. Asi za čtvrt hodiny se otevřely dveře a jedna dobrá duše z nás, sedla do auta, a dovezla z domu krásné česnekové hlávky, čímž nás moc potěšila. Další osůbka přišla zase trošku později se slovy: "Já mám jen košík s dýněmi, ale ty mají letos asi všichni", a položila jej stranou našeho dění. Ale když jsme vše ukončili, vlevo čnělo prázdné místo, na kterém dotyčný odložený košíček s různými tvary tykví krásně vyniknul. No a to už Vás musí napadnout, jestli si to On, náš Stvořitel, už předem nezrežíroval a my jen tak tiše plníme Jeho přání.

Snad jsme potěšily pestrou škálou barev ovoce a zeleniny pohledy všech nás farníků. Díky všem, kdo jakkoliv přiložili ruku k dílu, zvláště nejmladším děvčatům, která mezi nás zavítala poprvé, hasičům, malým dětičkám ...

Jsmo rádi, že máme Komu děkovat, a určitě letos bylo zač děkovat. Díky, díky, díky!!!!

Alena Hrušková

"POKLAD CÍRKEVNÍ HUDBY AŽ JE UDRŽOVÁN A PĚSTOVÁN S NEJVĚTŠÍ PEČLIVOSTÍ."

Stojí v zápisu II. vatikánského koncilu.

Hudba v kostele – pro nás něco samozřejmého, nedílná součást liturgie, nad kterou se ani není třeba pozastavovat. Zpěv písní z kancionálu se stává pro některé milou povinností, přijatelnou součástí, nebo i zbytnou nutností prožívání mše svaté. Nevím jak vás, ale mě nikdy ani nenapadlo zamyslet se, jak by liturgie vypadala bez hudby. Stalo by se vůbec něco? Vždyť zpěv písničky z kancionálu, ani poslech scholy není nic, co by mělo významný vliv na průběh mše.

Až nyní, v krátkém údobí, kdy ještě věřící směli do kostela v počtu 100 osob, ale nesmělo se zpívat, možná někoho zaujala myšlenka bohoslužby bez zpěvu. Stranou ponechám pochybnosti o účelnosti a smysluplnosti tohoto opatření (z nás zpěváků se teď staly osoby takřka se smrtonosnou auroou) a zaměřím se pouze na krátkou úvahu, proč má hudba v liturgii své místo.

Výmluvný pohled nám nabízí komplexně vnímaná a žitá tradice církve. Papež Benedikt XVI uvádí: *„Zpěv je spjatý se samou podstatou lidské přirozenosti, je spontánním projevem radosti. Při dialogu s Bohem se probouzejí v člověku ty oblasti jeho existence, které se samy stávají zpěvem.“* Tento krásný výrok ve mně probudil řadu pochybností. Skutečně se části mého já stávají zpěvem třeba při „Máti Páně přesvatá“? Pavel Kopeček z teologické fakulty Univerzity Palackého zase přináší zajímavý článek o tom, zda lze dokázat, že zpíval sám Ježíš. Odpověď je jednoznačná: Ano. Jako účastník židovských bohoslužeb zpíval, když „četl“ knihy proroků, protože v té době byla kantilace, tedy zpívané čtení liturgického textu, běžnou součástí obřadů. Kristus se často modlil žalmy a vysvětloval jejich význam.

Nyní je zpěv zakázaný. Dopad na jednotlivce je velmi různý. Od lidí, kterých se nedotkne ani okrajově až po takové, kteří přichází o práci, obživu a jeden z cílů každodenní činnosti. Absence zpěvu při liturgii by ale asi měla stejnou měrou zasáhnout každého věřícího. Ztratil přece možnost přidat ke své modlitbě další niterný rozměr. A to už zabolí. Nebo by mělo. A tak bych vlastně ráda zakončila tuto úvahu pozitivně. Přesto, že patřím do té málo

početné skupiny lidí, kterým zákaz zpěvu znemožnil práci, paradoxně jsem si až teď uvědomila, že zpěv v kostele by mi měl přinášet daleko víc, než mi přinášel. Že zpěv (obzvláště biblických textů) je jednou z nejautentičtějších cest k poznání Boha. Už se těším, až budu mít možnost otestovat si svou teorii v praxi a doufám, že tato zkušenost mi pomůže vážít si běžných úkonů během liturgie a s radostí je prožívat.

Tereza Válková

BYLI JSTE V LIDICÍCH?

Milí čtenáři Oveček, chci se s Vámi podělit o hluboký zážitek z návštěvy Památníku v Lidicích, který připomíná vyhlazení obce Lidice za druhé světové války. Byla červnová neděle. Od samotného rána přselo a já jsem trávila víkend v Praze. Nechtělo se mi promarnit den nicneděláním nebo sezením na bytě. "Vyburcovala" jsem svou spolubydlící, abychom podnikly nějaký výlet. Rozhodnutí, kam vyrazíme na výlet, jsem měla delší dobu v hlavě. Chtěla jsem na ono místo, které bylo vyhlazeno nacisty za druhé světové války - do Lidic. Lidice leží přibližně 20 km za Prahou a spojení k památníku není nijak složité. Autobusem jsme se tam dostali za necelou hodinu. Ani po příjezdu do Lidic déšť neutichal, ba naopak, jako by přidával na intenzitě. Nic naplat, chodili jsme s deštníky nad hlavou a procházeli ona místa, kde na počátku 20. let minulého století probíhal "klidný" vesnický život. Osud této obyčejně neobyčejné vesnice se však naplnil 10. června 1942. Po atentátu na Reinharda Heydricha 27. května 1942 byla obec, po rozkazu K. H. Franka, srovnána se zemí. 173 mužů bylo na místě zastřeleno. Ženy a děti byly převezeny do tělocvičny nynějšího kladenského gymnázia, kde však byly po třech dnech od sebe násilně odtrženy. Kromě dětí vybraných na poněmčení a dětí do jednoho roku byly všechny bez milosti otráveny výfukovými plyny ve speciálně upravených autech v nacistickém vyhlazovacím táboře v polském Chełmnu nad Nerrem. Ženám byl přisouzen boj o život v koncentračním táboře v Ravensbrücku. Domy v obci byly nejprve vypáleny a posléze ničeny plastickými trhavinami. Likvidační četa se nezastavila ani před destrukcí

kostela sv. Martina, ani před likvidací posledního místa odpočinku - místního hřbitova. Veškeré terénní úpravy byly dokončeny v roce 1943 a po živé obci zbyla jen holá mlčící pláň. Do konce války označovaly území Lidic jen vstup zakazující nápisy.

Jak je však uvedeno na mnoha informačních tabulích, původní záměr nacistů vymazat českou vesnici z povrchu světa ale nevyšel. Lidice byly obnoveny a řada náměstí, ulic i obcí po celém světě nese pojmenování Lidice. Jméno Lidice dodnes dokonce nesou v té době narozená děvčátka. Lidice nepřestaly žít v myslích lidí celého světa a o jejich novém životě rozhodla po skončení války československá vláda veřejným vyhlášením na mírové manifestaci v Lidicích dne 10. června 1945, které se již zúčastnily i osudem těžce zkoušené lidické ženy. Oběťmi nacistického vraždění se stalo celkem 340 lidických občanů. Po ukončení války se zpět do vlasti vrátilo 143 lidických žen a po dvouletém pátrání do náruče lidických matek 17 dětí.

V létě 1947 byl 300 metrů od původní vesnice položen základní kámen nových Lidic. Stavba prvních lidických domů započala v květnu 1948. Postupně byla za velkého přispění dobrovolníků z celé republiky i zahraničí vybudována moderní vesnice o 150 domcích. Současně byly postaveny i budovy nynějšího obecního úřadu, pošty, kulturního domu a obchodního centra. Zároveň došlo k úpravě pietního území včetně společného hrobu lidických mužů, stavbě památníku a muzea. Mezi pietním územím a novou vesnicí byl 19. června 1955 slavnostně otevřen Sad míru a přátelství, kde bylo vysázeno 29 tisíc keřů růží z 32 různých částí světa. Pietní místo zde vytvořené má hluboký význam a čelí velké úctě. Procházely jsme si ho s kapkami deště nad hlavou opravdu pečlivě a pomalu. U každé vzpomínky jsme se zastavily a pouze vnímaly ducha tohoto místa. Když jsme přišly k pomníku, který je věnovaný dětským obětem války, tak se mi opravdu zatajil dech. Tento pomník vytvořila akademická sochařka Marie Uchytlová a pracovala na něm dvě desetiletí. Svého dokončení se však již nedožila. Na své životní dílo se autorka dívá shora. Sochy představující lidické děti jsou vyrobeny z bronzu. Celkem se tady do údolí původní vesnice dívá 82 dětí - 42 dívek a 40 chlapců zavražděných roku 1942. Tímto se naplnila slova autorky pomníku:

„Vracím ve jménu míru 82 dětí národa na jejich rodnou pláň jako varující symbol miliónů zavražděných dětí v nesmyslných válkách lidstva. Po sochách posílám poselství srozumění národům. Nad společným hrobem dětí se usmíruje s domem dům...“

A já jsem tam v tu chvíli nevěřičně stála, v tom hlubokém tichu, dívala se do zhmotněných tváří těchto dětí a slyšela dopadat kapky padajícího deště na tyto bronzové sochy. Voda stékala dětem po tvářích a po oblečení a vypadalo to, jako by plakaly. V tuto chvíli jsem měla taky chuť plakat, mrazilo mě po celém těle a hlavou se mi blýskaly myšlenky, co je proti tomu takový déšť, co je proti tomu Covid, co jsou proti tomu spory s druhými, nenávisť a zášť ... NIC ... tady stojí už jen sochy, které ztvárňují tu chvíli, kdy tyto děti a lidé neměli na vybranou. My máme na vybranou ... můžeme svobodně žít, radovat se, sdílet se, odpouštět si, prožívat každou minutu svého života naplno. Zkusme využívat svůj čas plnohodnotně. Covid pandemie nás sice omezuje, ohrožuje, znepríjemňuje nám život, ale věrme, že to není ještě tak zlé. Oběti válek neměli možnost bojovat. Byli odkázáni k smrti, jako Ježíš, kterého odsoudili. Životy se nám na nějaký čas díky Covidu zastaví, stejně, jako se nakrátko zastavil život vesnice Lidice, aby se díky pomoci všech ochotných lidí z celého světa rozhořel z malého plamínku v plamen velký. Jakým směrem se bude ubírat dál, je pouze v rukách jejích současných obyvatel. Stejně, jako je v našich rukou víra, modlitba a naděje, že Covid zvládneme.

A na závěr bych Vám chtěla dát tip na výlet. Budete-li se někdy toulat Středními Čechami, zastavte se i vy uctít tichou vzpomínkou nevinné lidické oběti. Navštivte muzeum, kde jsou shromážděna fakta a dokumenty lidické tragédie, růžový sad, galerii, pietní území i obnovenou obec. Určitě to stojí za to. Já na tento den vzpomínám s velkou vzpomínkou v srdci. Přeci jen si jako mladší generace tuto dobu ani nedokáží představit. Ale díky velkému, hlubokému a silnému zážitku zůstane v mé paměti napořád.

Zdenka Černochová ml.

ŽIVOT JE KRÁSNÝ (1946)

Už jednou jste tento název filmu v Ovečkách četli. Nebojte, nebudu se opakovat. Je to úplně jiný film, ale s totožným názvem. Tento starý film z roku 1946 má spád, příběh je chytlavý a místy jsem se i ze srdce zasmála, na konci dojetím plakala. V hlavní roli je muž jménem George, který celý život touží po něčem, co mu stále mezi prsty utíká, stále se omezuje kvůli druhým, je sice svým způsobem šťastný a nic mu nechybí, jenže vnitřně bojuje s tím, co chce on sám a s tím, kde ho druzí chtějí mít. Je to dobrák od kosti a opravdu se pro druhé obětuje. Nakonec je díky chybě svého strýce a pomstychtivosti starého místního politika ve svízelné situaci, ze které opravdu nevidí východisko. Pouze jediné... Se vším skoncovat. Jenomže se do toho vloží jeho anděl strážný a z plánované smrti je nakonec boj o život nebohého Clarence. Ten, jako posel z nebe mu ukáže svět, jak by vypadal, kdyby se vůbec nenarodil.

Na film jsem se dívala sama pozdě v noci, kdy už všichni dávno spali a měla jsem tak možnost ho vidět v celé jeho kráse. (Bez dětí a vyrušování kohokoli dalšího :). Udělal na mě velký dojem, ač je staršího data, má nám co říct i dnes. Miluji filmy, které nutí člověka přemýšlet a po jejich shlédnutí nelituji čas, který jsem mu věnovala. A tento film mě nezklamal. Je milý, pozitivně naladěný (zvláště povzbudivý v této „corona“ době) a je oslavou života. Opravdu po závěrečných titulcích dostanete pocit, že i Váš život je vlastně neskutečně krásný, a že má opravdovou cenu! A řekněte sami, který život ne?! :)

Pozn.: Film je zařazen na seznamu "nejvýznamnějších filmů", který vydal Vatikán v roce 1995 na přání papeže Jana Pavla II. Je zařazen v kategorii filmů, které jsou významné svou morální hodnotou.

Veronika Stodůlková

DĚTI V KOSTELE

Moji milí, chtěla bych, abyste trochu nahlédli do duše (nebo spíše myšlenek) jedné maminky v neděli při mši svaté ...

„Je neděle. Mše v Loučce začíná v osm hodin (paráda, ten letní čas o půl hodiny byl pro výpravu se dvěma dětma šibeniční). I když všechno oblečení jsem už prozřetelně nachystala večer, přesto nestíháme. Honzík se odmítá převléct z montérek – ráno byl ještě s dědečkem „poklúzat“ králíky a slepice. A trvá na tom, že nikam nejde, že bude doma. Anička se bez řečí obléká, ale kalhoty má naopak a na tričko si oblékla košilku a nechce si to nechat spravit. On řve, ona řve, já se ještě držím. Vysvětluji, oni se nakonec podvolí. Jeden se kompletně ještě před odchodem polije čajem, druhý řve, že ho pít nebude, protože není v jeho hrníčku, že ho chce nalít do toho svého. Já se ještě vracím od vchodu rychle si vyčistit zuby – proč na sebe my maminky tak často zapomínáme?

V rychlosti nasedáme všichni do auta, čas se neúprosně žene kupředu. Zapásat ještě děti a přijít o chvíli později nebo je nacpat do auta nepřipoutané a přijít včas? Toť záluďná otázka ... Nestíháme pokaždé, ať vstáváme v jakýkoli čas. Jak je tohle možné? To je zase otázka pro Einsteina.

Jsem už dost zpocená, když se přiřítíme do kostela, ale to je teprve začátek. Děti chvíli způsobně sedí, koukají kolem. Jsou potichoučku, jako malí andílci. Sem tam něco zašeptají, pohnou se, ale jinak pohoda. Haló, haló! Všichni se na mě podívejte, jaké mám šikovné děti! Jsem pyšná máma. Kouknu se po nás – všichni čistě nedělně oblečení, pozorně poslouchají, nejvíce se jim líbí, když se hraje na varhany nebo když schóla zpívá. Za chvíli mě malá kopne nožičkou a rukou osahává silonky, co mám na sobě. Sukni mám tak po pár minutách na sobě špinavou. A šub! Jedno očko už se usmívá na svět. Honza si vzpomněl, že vlastně nepil, a dožaduje se pití. To s sebou nemám. Už jsou velcí, tu hodinu bez tekutin přece vydrží. Ale opak je pravdou. Pokud se hned teď nenapije, tak to vypadá, že asi umře žízni. Jdu s ním ven ho trochu uklidnit. Ztrápený se pak sesune zpátky do lavice. Najednou si všimne, že je tam Kancionál. Začne si hlučně listovat a vytahovat obrázky. Už jich má plnou ruku, když se mu rozletí všude kolem. Klid matko, vydrž to, myslím si. Malá chce mít taky něco, tak mi vleze

do tašky a vytahuje peněženku. Vytrhnu jí to z ruky, zapiští, ostatní se po nás ohlédnou. Já dělám, že to moje děti nejsou. Uklidním ji a podám malou hračku, co jsem měla v tašce pro všechny případy schovanou. Jenže ogar chce taky něco. Fajn, když jim dám každému po hračce, tak budou chvíli zticha a já si aspoň doposlouchám kázání. Jaké bylo čtení? Počkat, ono už nějaké bylo? Soustřed' se trochu, na co tady vůbec chodíš? Proč vlastně do kostela lezeš? Tedy otázka zní jinak. Proč tady lezeš s dětma, ty z toho nic nemáš, ostatní jen rušíme a děcka se tady očividně nudí, a nebo sbírají fiktivní body v bobříku trapnosti? Jo, to bude ono. Každá rodina s dětmi tuto hru vlastně tak nechtěně každou neděli hraje. Kdo dnes vyhrává? Vladka s Vojtíškem? Nebo Klára s holkama? Jo, ta má taky roztrhlé silonky, to jsem ráda, že v tom nejsem sama :). Počkej holka, nad čím to zase přemýšlíš? Je mše! Tak fajn, otec u ambónu něco povídá. Ne, už nepovídá, už sedí. Paráda, je po kázání. A kde je vlastně ten můj synátor? Sedí uprostřed kostela na zemi, v ruce bagr a hlučně to doprovází svým: „Brrmmm.“ Popadnu ho za ruku a jdeme ven podruhé. Jé, už je tady i Monika s Barunkou. Ona jí zlobila? Zdá se mi, že dnes to vedeme my. Že ostatní děti jsou relativně v klidu a zlobí jen ti mí čertíci. Lidi, já se vám fakt omlouvám, ale chci, aby mě děti viděly v kostele a já jim tak mohla být dobrým příkladem. A už vychází i Libor s uplakanou Judinkou. Uklidním mladého, uklidním i sebe a opět se vracíme do kostela. Už je přijímání. Stoupnu si do řady. Zdá se mi, že si mě všichni pohoršeně prohlížejí. Je to proto, že moje děti dnes fakt hrozně rušily, nebo spíš proto, že se potím jak blázen a vážně po růžičkách nevoním? Jsem za tu hodinu tak zmordovaná, že bych si zasloužila sprchu a tabulku čokolády! Při vycházení z kostela mi ani mým dětem nikdo nic škaredého neřekne, ještě se na nás ostatní babičky i dědečkové usmívají. Sem tam i někdo ty moje malošky pohladí po vláskách. A já jsem vlastně za ten náš nedělní maraton ráda. Že to všechno není jen pro trénink mých nervů. Že si děti zvykají na nedělní návštěvu mše, že se jim nevědomě modlitby dostávají pod kůži, učí se znamení kříže, vidí tam i druhé děti a jejich rodiče. Jsem moc ráda, lidi zlatí, že jsme vlastně jedna velká rodina se všemi, kdo tam patří. Mladí i staří, děti i babičky s dědouškama.“

Veronika Stodůlková

RADIO PROGLAS

V Ovečkách Vás chceme informovat o velké změně, která se týká Radia Proglas. Podrobnosti jsou zde staženy z Proglasového Zpravodaje č. 63. Členové Radia Proglas již tuto změnu určitě zaregistrovali, ale přikládám tuto zprávu i širší veřejnosti, aby se s ní seznámili. Pokladnička pro příspěvky Radia Proglas v kostele funguje. Za poslední období od ledna do září jste přispěli částkou 1 600 Kč. Za Vaši štědrost, modlitby i dary Vám pracovníci Radia Proglas srdečně děkují a přejí krásně prožité chvíle při poslechu radia.

Zdenka Černochová, starší

Milí farníci z Loučky!

Zdravíme Vás z Proglasu. V době epidemie jsme dostávali a dostáváme spoustu ujištění o důležitosti a nepostradatelnosti vysílání. Ze strany posluchačů jsme si byli vědomi silné modlitební a finanční podpory. **To vše napomáhá společně vytvářet Proglas.** Proglas čeká největší změna od jeho vzniku - po letech plánování dostavby brněnské základny v Barvičově ulici dojde k přestěhování do vynikajících prostor v ulici Olomoucké 7. Bude třeba jednorázové, leč významné finanční podpory. O situaci budeme dávat vědět všemi dostupnými prostředky. Dá-li Bůh, na nové adrese zahájíme druhé čtvrtstoletí vysílání, 8. prosince 2020 v poledne. Děkujeme za zvážení zvláštní podpory našeho společného díla, sloužícího více generacím. Svou přízní Proglasu podporujete existenci dobrého díla a i díky Vám, lidé v celé naší zemi, mohou sledovat vysílání křesťanské stanice. Přejeme příjemné podzimní dny.

Slávka Habáňová (Klub přátel Radia Proglas)

Jdeme do toho – Proglas se stěhuje

V minulých číslech jsme psali o nezbytné změně základny Proglasu. Škola, ve které pětadvacet let hostujeme, potřebuje sportovní halu. Nevejdeme se spolu. I tak: Proglas za 25 let mnohostranně vyrostl ve službách, ne však v pracovní ploše. Možná dostavba rádia v Barvičově ulici se ukázala být komplikovanou, drahou a přesto ne zcela nedostačující. Dovolte dva příklady. První je z minulosti: Po získání licence na vysílání z Ještědu

podpořili posluchači Proglas třemi miliony korun navíc, což vystačilo na dva roky vysílání 97,9 MHz; a přesně do dvou let se stal ještědský vysílač přispíváním nových posluchačů samostatně udržitelným! A příklad nedávný: Při koronaviru jste nám poslali právě tolik peněz, abychom zvládli dezinfekce, vícenáklady, změnu vysílání, péči rodičů o děti, video přenosy a většinu na Home office. Co to znamená? Spoléháme se na vás i tentokrát! Jdeme do toho – Proglas se stěhuje. Jdete s námi? Kam se přestěhujeme? Olomoucká 7! – O7 Co všechno to znamená? Komfortní plochu pod jednou střechou. Konec běhání z přízemní Lesovny do hlavní budovy. Užitná plocha bude dvakrát větší než doposud a o 10 % větší, než při dostavbě na Barvičově. Velmi snadná je dostupnost od vlakového i autobusového nádraží. Za dvě minuty jste na zastávce MHD, odkud stále „něco jede“. Pro řidiče výborná možnost parkování v hlídaném areálu. Dvakrát větší bude naše největší studio Jónatan, což umožní konání živých koncertů do vysílání i s publikem! Po 25 letech vznikne velká kaple o ploše až 60 m2 s možností přímých audio i video přenosů. Techniku skoro všechnu přestěhujeme, neboť už dnes je odpovídající 21. století. Pro velká setkání s posluchači poslouží místní prostorná jídelna (např. pro setkání KaPrů). Konečně přestaneme dělat některé ze současných činností „na koleně“. Nastane další stupeň profesionalizace vysílačích, archivních, podcastových a dalších služeb. Olomoucká 7, zkráceně O7, je vstřícné a inteligentní řešení pro budoucí služby sdělovacího prostředku v rukách křesťanů. Návrh a pracovní schemata zpracovali osvědčení architekti z ateliéru Tišnovka. Nová adresa v areálu Amulle, budova Sedan bude: Radio Proglas Olomoucká 7, 618 00 Brno-Židenice Prostory pro redaktory Jak na to všechno? Můžete pomoci jako doposud. Jsme si vědomi žádostí různých ušlechtilých organizací, které vám chodí domů. Prosíme, tentokrát o mimořádnou podporu Proglasu. VAŠE /NAŠE rádio dospělo a po pětadvaceti letech je na křižovatce. Podpořte jej, aby vám, vašim seniorům i dětem mohlo dále občerstvovat dny. V úterý osmého prosince 2020 (dvacáté páté výročí zahájení vysílání Radia Proglas) se při polední modlitbě dozvíte, zda se vše podařilo. Děkujeme! Pracovníci Radia Proglas děkují spolupracovníkům – Přátelům Proglasu.

Mons. Martin Holík; holik@proglas.cz

Slůvko pro zamyšlení i útěchu

Úmysl Apoštolátu modlitby papeže Františka na měsíc září 2020

Papež František hovoří o významu amatérského sportu: je důležitým prostředkem pro sociální začlenění (inkluzi) a rozvíjení bratrství mezi různými skupinami, etniky a národy světa. Říká: „Velmi mne potěšilo, že někteří atleti otevřeli dveře svých domů k radostnému osobnímu setkání. Právě to je důležité: otevírat dveře domu, znamená otevírat srdce. Takto vysílám signál: Otevírám Ti své srdce! Otevíráte pohled na sport, který je inkluzivní, bratrský a který může uzdravovat rány, budovat mosty a přátelství. V tom spočívá výmluvnost vašeho poselství, zejména pro mladé.“

Modlitba sportovce:

Pane, pomoz mi být dobrým sportovcem:

abych vítězil a zůstal skromný,

abych prohrával a uchoval si úsměv,

abych si uchoval svoji důstojnost na hřišti,

abych přijal rozhodnutí rozhodčího, správné nebo nesprávné,

abych vítězil bez toho, že chci druhého převálcovat,

abych byl silný, aniž bych propadl surovosti,

abych si cenil samotné hry více než faulů vedoucí k vítězství,

abych si soupeřů vážil, když jsou rychlejší a lepší,

abych nikdy nepropadl moci peněz.

S Tebou, Pane, mohu zvítězit nad sebou a zůstat radostný z vítězství druhých.

Zpravodaj oveček Dobrého Pastýře – listopad 2020/2. číslo (Ovečky_2020_2)

Vydává: Římskokatolická farnost Loučka u Valašského Meziříčí

Redakce Oveček ponechává texty v původní podobě, avšak vyhrazuje si právo na jejich gramatickou a stylistickou úpravu. Máte-li zájem o pravidelné zasílání Zpravodaje oveček Dobrého Pastýře emailem, pište na naši emailovou adresu.

Redakce: Vladimíra Kozáková, Zdenka Černochová, Karolína Kutálková

Korektura: Karolína Kutálková, Zdenka Černochová ml.

Tisk: Obecní úřad Loučka

Příspěvky vytvořili a poskytli: Zdenka Černochová, Tereza Válková, Alena Hrušková, o. Jan Rimbala, Veronika Stodůlková, Zuzana Zavičáková, Marie Hrušková, Zdenka Černochová ml.

♥ ♥ ♥ www.loucka.farnost.cz ♥ ♥ ♥ farnostloucka@seznam.cz ♥ ♥ ♥